

רצ עלי צורים

ירחון מבית ראש צורים

37

שבת פרשת נשא, ד' סיון תשע"ט 7.6.2019

שלום קהילה יקרה.

לאחר חזרתנו מחופשת חג האביב, ולרגל חג הקציר הממשמש ובא, בחרנו לעסוק בגיליון זה בנושא הקהילה בכלל, ובראש צורים בפרט.

הרב מרדכי ורדי יציג במדורו "נקודה למחשבה" את שיעור בית המדרש כערך בחיי הקהילה, ורכזת הקהילה

נעמה דיאמנט תכתוב על הערבות ההדדית כנדבך עיקרי בתפקודה התקין של הקהילה. נעמה ויסמן תספר לנו מהי קהילה בעיניה ותעלה הצעה קונקרטית לאיוש מתנדבים בוועדות החסרות. דייוויד סקוויאר יעלה את נושא "הגיל השקוף" שאינו מקבל מספיק מקום בחיי הקהילה ביישובנו ואסנת ניר תעסוק במדורה "בין השורות" ביתרונות ובאתגרים של החיים בקהילה. לסיום ברק שבות במדורו "משחק ילדים" יספר על קושי של ילד להשתלב בקבוצה וכיצד התגבר על כך.

עוד כלולים בעלון מספר פרסומים על פרויקטים קהילתיים: תודות למארגני הטקסים, גיוס מתנדבות לבישולי יולדות, וחידוש מעיין עין צורים בשיתוף הנוער.

ובמדורינו הקבועים: במדור "בית אבי" תספר לנו הפעם שולמית שוורץ על הנשים החזקות במשפחתה ועל

שם מפרש

חזה פנחס-כהן

כָּלֶם כָּבֹד הִלְכוּ אֶל הָהָר וּמַחֲכִים
מַחֲכִים לְרֵאוֹת, בְּשֶׁקֶט רַב מַחֲכִים,
שֶׁלֹּא כְּמִנְהַגָּם גַּם הַחֲמוּרִים, גַּם הַגְּמָלִים
בְּשֶׁקֶט הָיָה צֶפּוֹר לֹא צִיָּה
גַּם יְלָדִים עַל כְּתָפֵי אֲבוֹתֵיהֶם,
וְהִשְׁקֹט רַב מִנְּשׂוֹא כְּמוֹ לִפְנֵי דָבָר
נֹרָא וְגָדוֹל וְאֲנִי עוֹד רְצִיתִי
לְהִסְפִּיק וּלְתַלּוֹת אֶת הַכִּבְּסִים
לְעֲשׂוֹת זְמַן לְעֲצָמִי לְתַקֵּן רִיחוּתִי
וְחֲמִמָּתִי אֶת הַחֶלֶב לְתִינוּק, שֶׁלֹּא יִרְעַב
שֶׁלֹּא יִכְבֶּה חֲלִילָה, בְּרַגְעֵהּ הָלֹא
מִתְאַיֵּם, כְּמָה זְמַן עַד כְּלוֹת. הִצְפִּיָּה
שֶׁתִּתְיַבֵּשׁ הַכִּבְּסָה וְהַתִּינוּק מָה.
אִישׁ לֹא יָדַע

וְאֲנִי רָאִיתִי שְׂרוּחַ קֶלֶה, כְּמוֹ נְשִׁימָתוֹ שֶׁל אִישׁ יֶשֶׁן, עֲבָרָה
בְּכִבְּסִים וּנְפֻחָה כְּרֶסֶה
שֶׁל כְּתָנָתִי וּמִפֶּת הַשַּׁבָּת
הִיתָה מִפְּרֶשׁ לְבֹן בְּאֻמָּצֵה הַמְדָּבָר
וְיִצְאָנוּ מִשָּׁם עַל הַתִּכְלָת
הַרְחֵק לְמָקוֹם בּוֹ

נִפְרֹט רְמוּנִים וְנֹאכַל עֲסִיסִם
לְמָקוֹם בּוֹ
לְאַהֲבָה
שֶׁם מִפְּרֶשׁ.

עשיית החסד שלהן שעברה מדור לדור. במדור "ויהיו מזונותיך רפואותיך" תאיר בפנינו כנה שכטר את נפלאות ההנבטה. במדור "במת הנוער" יעסוק צחי יסלון בשיפוט הלא מודע שמקיף את חיינו. נמשיך לטייל בפרק נוסף במסען של משפחת שפירא והאתונות בגולן. במדור "חוק הדתיים השלובים" נפגוש הפעם את משפחת כהן מתי ושמרית. בגיליון זה יופיעו גם עדכונים על הפעילויות שהיו, ובעז"ה יהיו, מפי רכזת הנוער הדס כריסי והקומונרית הלל אלגרבל. כמו כן, תעדכן אותנו ההנהלה בישיבות האחרונות.

בגיליון זה אנו מציגים מדור חדש: "עלילות תולי ושפיץ" - סיפור ילדים בהמשכים שתכתוב לנו טל נוימן מדי חודש בחודשו. בהזדמנות זו אנו מזכירים את בקשתנו וחיפושנו אחר כותבים נוספים למדורים קיימים או חדשים. נאחל חג שבועות שמח לכל קהילת ראש צורים!

כתמיד, נשמח לשמוע הארות, הערות ורעיונות בכתובת המייל: yarchon@r-tzurim.co.il קריאה נעימה.

צוות העלון: הרב מרדכי ורדי, נעמה דיטור, טל נוימן, דוד קרנץ, מיכל הרשקופ, יהודה גייסון, ברק שבות, ליטל רון, רינת לוי, יעקב דרורי-רנבאום (עריכת לשון), כנה שכטר (עימוד וגרפיקה) ואסנת ניר.

תנחומים

תנחומים לאלונה שבט ולמשפחה בפטירת
אביה אברהם יוסף בן בנימין גינסבורג. מן
השמיים תנוחמו.

תנחומים לפול סאק ולמשפחה במות אחיו
ברעל לייב (ברי) סאק. מן השמיים תנוחמו.

משתתפים בצערכם, בית ראש צורים.

נר זיכרון

זמרת אפק ז"ל
י"ז בסיוון תשמ"ח

חברת קיבוץ ראש צורים, בת קיבוץ טירת צבי.
הגיעה אלינו במסגרת שנת שירות שלישית שהייתה
נהוגה בתנועת הקיבוץ הדתי, כאן הכירה את סטיב,
לו נישאה ויחד הם הביאו חמישה ילדים.
עברה במפעל "אור צורים" ובמכבסה, הייתה
אחראית על התחנה המטאורולוגית וכן תרמה
מכשרונותיה בוועדת תרבות ובמקהלה.
זמרת כתבה שירים והייתה בעלת נפש רגישה.
הלכה לעולמה בדמי ימיה בגיל 34.
יהי זכרה ברוך.

בשמחות

מזל טוב עם התרחבות המשפחה:

- מזל טוב לשרה ועודד לזין להולדת הבת ראשית.
- מזל טוב לקרן ודובי ראש עם הולדת הבת הודיה תאיר ולכל המשפחה המורחבת.
- מזל טוב לתמרי ודוד שרמן להולדת הבת אדווה.
- מזל טוב לאבי ועדינה הרשברג ולכל המשפחה המורחבת להולדת נכדתם הללי ציון, בת לנועם ואמונה הרשברג.
- מזל טוב לחנן ושולמית פרוינד להולדת הנכד טוב ישראל, בן לנעמי ואסף.
- מזל טוב לאסתר קרנץ להולדת נכדתה אילה, בת לרחל ואיתן לשם.

מזל טוב עם הגיעכם למצוות:

- לבת המצווה רעיה יסלזון, ולהורים מוריה ומולי.
- לבת המצווה עדי לוי, ולהורים אייל וסילבי.
- לבת המצווה הדר גולן, ולהורים ירון ונעמה.
- לבר המצווה נחשון שוורץ, ולהורים אבי ושלומית.
- מזל טוב לאפי ואיתי ציון ולכל המשפחה המורחבת, לרגל בת המצווה של הנכדה תכלת, בת למורן וגואל ישראלי.

קול ששון וקול שמחה:

- מזל טוב לאופק טבול לרגל חתונתה עם בחיר ליבה עמיחי קרקובר, להורים רחל וראובן ולכל המשפחה המורחבת.
- מזל טוב לנעמה יסלזון עם אירוסיה לאוראל פרץ, להורים מולי ומוריה ולכל המשפחה.
- מזל טוב לרבקה קרנץ עם אירוסיה ליוסף וייס, ולאסתר קרנץ ולכל המשפחה המורחבת.

ברכות ואיחולים

- למתי כהן לרגל קבלת פרס מצטיין יחידה.

שיעור בית המדרש כערך קהילתי | הרב מרדכי ורדי

המסורת. ניתן להבין שלפעמים משפחות שלהן ילדים קטנים מרגישות קושי להשתתף, בייחוד בשל הצורך להעסיק ולהרגיע את הקטנים, אבל עם זאת התחושה היא שניתן היה להרחיב את המסגרת של המשתתפים. ובכלל, התכנסויות על רקע של מפגש עשיר בתוכן, אם תוכן תורני ואם אקטואלי או אינטלקטואלי, יכולות יותר מכול לרפא את מצוקת הפיזור. הפתרון של חבורות סגורות קטנות נותן מענה מסוים ואין בו דבר שלילי אבל לא רצוי שזה יבוא במקום העוגנים של המרחב הכללי הפתוח לכולם. כסיכום אני מבקש להעלות את המחשבה שקהילה של קיבוץ מתחדש ראוי שניקה את הדברים הטובים ממסורת הקיבוץ כדי לשמר את הזהות שלנו.

כאשר קהילה גדלה זה משמח כי יש מגוון אנושי ובית כנסת מלא, וריבוי טרמפים ותנועת חיים תוססת. החיסרון הוא בפיזור ואובדן ה"ביחד". אחד מהעוגנים החשובים שיש לנו במסורת המקומית הוא שיעור בית המדרש אחרי שחרית של שבת. זו הזדמנות לעוגן קהילתי שבו מעבר לפרשת השבוע עולים נושאים אקטואליים, אם באופן ישיר ואם באופן עקיף. ומעבר לפלטפורמה נוחה לאירועים משמחים כמו קידוש לרגל בר ובת מצווה או הולדת הבת זה מקום שבו מונחים על השולחן רעיונות הנוגעים לזהות הדתית שלנו. צמיחת הקהילה אכן גרמה בדרך הפוכה להחלשה של המסגרת הזו. ולדעתי יש כאן החמצה של מתנה שירשנו מהקיבוץ

מסולחן

רכזת הקהילה

נעמה דיאמנט

חיים בתחושה של תסכול ומרירות על הקהילה ומוביליה. אבל בחברה שבחרת לחיות כקהילה - החיפוש צריך להיות דווקא מה אני יכולה ומסוגלת לתת עבור הקהילה שלי. באמצעות הנתינה אנחנו מקבלים הרבה יותר, תחושת השייכות נכנית בהתאם לנתינה. כשאדם עושה ונותן עבור הקהילה שלו - הוא חושף את עצמו לאנשים בקהילה, מביא את יכולותיו הייחודיות לידי ביטוי, מייצר קשרים עם אנשים נוספים בקהילה ומשפיע על העשייה הציבורית. לא כולנו זוכים לעבוד בעבודה המביאה את כל יכולותינו וכישרונותינו לידי ביטוי, וכשאדם בוחר להתנדב בקהילה הוא בוחר להתנדב בתחום שמעניין אותו ושברך כלל יש לו בו יותר יכולות ועניין.

מעבר לזה, ככל שיש מגוון אנשים פעילים ועושים בתוך הקהילה כך העשייה נעשית יותר עשירה ברעיונות, מגוונת ומותאמת לכלל הקהילה. בוודאי כשהקהילה מרחיבה את שורותיה.

בהזדמנות זו אני רוצה לנצל את הבמה ולהגיד תודה לכל האנשים היקרים והרבים שמתנדבים פה ושעושים את חיי הקהילה כאן לעשירים ומגוונים. זו גם הזדמנות להזמין את מי שעוד לא זכה לקחת חלק בעשייה ובוועדות היישוביות - להתגייס לעשייה הקהילתית. בעיקר אם הזהיתם עם הדברים הנ"ל.

ותזכורת קטנה: נכון שהיו כאן אירועים מוצלחים ומרגשים בשבועיים האחרונים, בזכות הצוותים המדהימים שהתגייסו לעבוד עליהם, אבל עדיין אין לנו ועדת תרבות שתניע את האירועים הבאים. מזמינה אתכם להתגייס לטובת התרבות בראש צורים. המעוניינים מוזמנים ליצור קשר: 054-5440067 בברכת המשך עשייה מתרחבת ומגוונת. נעמה דיאמנט - רכזת הקהילה.

"המושג קהילה מהווה יחידת התייחסות משמעותית לבני אדם בכל הקשור לתפקידים החברתיים שלהם. הקהילה הגיאוגרפית ממלאת חמישה תפקידים מרכזיים בכל חברה - חברות, פיתוח חברתי, ייצור צריכה, השתתפות חברתית ועזרה הדדית. במצבי משבר ומצוקה מספקת הקהילה תמיכה חשובה לאנשים ומשמשת סביבה משמעותית נוספת לתא המשפחתי. המערכת הקהילתית נכנסת לפעולה, פעמים רבות, לפני המערכות הפורמליות ובמקרים רבים אף פועלת במקומן במתן תמיכה מסוגים שונים לחבריה".

מתוך מאמר של ברוך שוגרמן - מנהל האגף לעבודה קהילתית במשרד הרווחה. כשאני קוראת את דבריו של שוגרמן, נדמה לי כי לא יכולתי להגדיר את נושא הקהילה טוב מזה, ושעבורי העניין הזה הוא מהות תפקידי כרכזת קהילה.

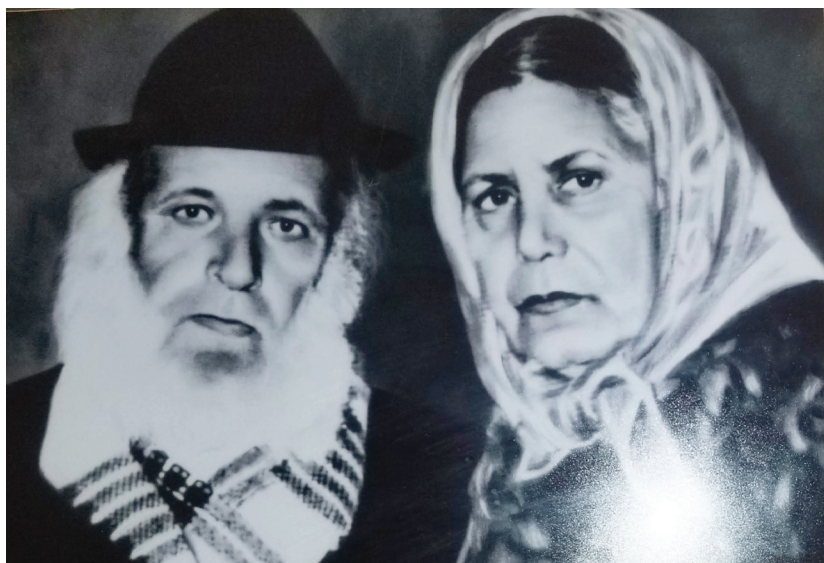
כשאני מגלגלת בראשי את השאלה "מהי קהילה?", צמד המילים שעולה אצלי הוא ערבות הדדית. אבל אין הכוונה רק למצבי משבר אלא לרצון לתת מעצמי, מהיכולות והכישרונות שלי עבור הקהילה כדי לעשות עצמי לשייכת אליה וכדי לעשות אותה לטובה יותר עבורי, עבור משפחתי ועבור חבריי.

מה מבדל אותנו מהחברה העירונית?

הרצון לחיות ביחד, להכיר זה את זה, להרחיב את תחושת השייכות, להיות חלק ממשהו, לא להיות בבדידות, להרגיש שלאנשים אכפת ממני ושרואים אותי. שאני לא לבד. מה בפועל מביא לכל אלו?

להיות בעשייה!

הרבה פעמים אנחנו חיים בחיפוש אחר מה ש"מגיע לנו לקבל" מהמקום שבו אנחנו חיים, ואז אנחנו כל הזמן

טופלו במישוש המקום ובהבנה פנימית של מה שקורה שם. הטיפול המתאים ניתן והכול חזר לקדמותו. בעת הצורך גם נמרחו שמנים שונים להקלה וטיפול.

היא הייתה עוזרת בעיקר לנשים שסבלו מקשיי פריון להיכנס להיריון, והייתה גם מיילדת. היא יילדה את רוב ילדי השכונה של אז, שהיום הם בני שבעים ומעלה.

רופאים מפורסמים היו שולחים אליה חולים שלהם לקבל טיפול מיטיב, ואף פנו אליה בבקשה לבוא לעבוד בבית חולים, אבל היא דיברה רק ערבית-תימנית, ולא הייתה בידה התעודה הנדרשת, כך שזה לא התאפשר.

וכל זה בלי לקבל תמורה כספית ולו הקטנה ביותר, אלא ממקום של רצון לעזור לזולת ולשפר את איכות חייו.

"אמא דירה" נפטרה בראש חודש שבט בשנת 1978 בגיל 102.

את הדוגמה האישית של "אמא דירה" העבירה בחייה סבתא שרה לעשרת ילדיה. אימי, ידידה, היא אחת מהם:

סבתא שרה הייתה אישה טובה ונעימת הליכות. הרבתה לעזור לכל נזקק, ליולדת, לחולה ולמתקשה כלכלית, מהמעט של המעט שהיה לה. מסופר שיום אחד הגיעה לפתח ביתה קרובת משפחה מבית דגן שחלתה, וסבתא טיפלה בה במסירות והתעקשה שתישאר עד שתחלים, ובתום חודשיים ימים והחלמה מלאה, הסכימה לשחרר אותה לביתה.

סבתא שרה הייתה תמיד בעמדה של נתינה – מספרים עליה שבכל יום שישי הייתה מכינה בצק מ־5 ק"ג קמח, קורצת אותו עיגולים עיגולים, פותחת אותם ללחם ואופה בטאבון החם, בכל מזג אוויר.

את הלחם המוכן והטעים הייתה מחלקת לנזקקים ולטובכים אותה, כדי "שגם לאחרים יהיה ממה שהקב"ה נתן לי".

עבור מדור "בית אבי" בחרתי לספר אודות "בית אימי". נולדתי וגדלתי בנתניה, בקרבת הים, למשפחת עולי תימן משני הצדדים (תימנייה אסלית!).

סבא משולם (מצד אבא) הגיע מהעיר "איב" שעליה סיפר כי הייתה עיר מוקפת חומה כירושלים, היו בה שבעה שערים שנפתחו עם הזריחה, מהם כל אחד יצא לעיסוקיו, ובשעות בין הערביים נסגרו.

סבא היה פעיל לזמן קצר באצ"ל ואף נאסר במסגרת הפעילות בה.

סבא משולם וסבתא יונה קבעו את משכנם בשכונת נווה שלום בנתניה, על ששת ילדיהם.

גם סבא וסבתא מצד אמא, על עשרת ילדיהם, קבעו את משכנם בשכונה זו.

סבא שמעון וסבתא שרה נולדו בכפר "דלע" בתימן ועלו לארץ בשנות השלושים של המאה הקודמת.

ופה מתחיל הקסם:

אמא של סבתא שרה, ששמה בתימנית היה "דירה" אך כולם קראו לה "אמא דירה", הייתה אישה למודת אסונות – בעלה ושישה מתוך שבעת ילדיה נפטרו בתימן בזה אחר זה ממחלות שונות שפקדו את הארץ. היחידה שנותרה לה היא סבתי, שרה, שעלתה איתה לארץ ישראל.

עם הגיען לארץ ישראל יצא שמה של "אמא דירה" למרחוק בזכות יכולותיה בריפוי במישוש. "אמא דירה" לא הייתה אישה מלומדת, לא סיימה את בית הספר לרפואה ולא החזיקה בידה תעודת רופא, אך בזה אחר זה היו נכנסים ויוצאים מביתה אנשים שונים בני כל העדות והגילאים, כדי שתקל ולו במעט על כאבם.

נקע בקרסול, שבר, כתף שנפרקה, יד נפוחה וגב כואב

בכל יום שישי הייתה מכינה סיר קטן של מרק תימני, שממנו היו אוכלים כמות אנשים לא הגיונית יחסית לגודלו. כי ככה זה כשיש מקום בלב הקטן לכל כך הרבה אנשים. סבתא שרה נהרגה בתאונת דרכים עם חזרתה מביקור חולים של אחד מקרוביה, בשנת 1980.

אמא שלי, ידידה, הבת של סבתא שרה, ספגה מבית את טוב הלב, החסד והדאגה לאחר וממשיכה אותם היום בחייה. ואנחנו, הילדים והנכדים, מרגישים וחווים זאת ומתמלאים בכל פעם מחדש.

רק בפסח האחרון תכננה לעזוב את ההכנות והניקיונות לפסח, ולהקדיש זמן וכסף לקנות לאחותה בגד יפה לחג, כדי שגם לה יהיה משהו חדש לשמוח בו סביב שולחן הסדר. היא יודעת להיות חברה טובה ומעולם לא תרכל על

אף אחד, או תדבר לא יפה על האחר. וממה שיש לה תיתן גם לאחרים.

אמא פותחת כל יום בתפילה ובקריאת פרקי התהילים של אותו היום. אישה אינטליגנטית ואמיצה, מדברת שוטף בשפת הגימ"ל עם האחיות שלה, ומהסיפורים שלה על הילדות שלה, על הבית שבו גדלה ועל החוויות שלה, אנחנו, הילדים והנכדים, מבקשים לשמוע עוד ועוד ועוד. זכיתי להיוולד ולהיות חוליה מקשרת בשרשרת של נשים חזקות, עמוד התווך של המשפחה, בעלות אמונה, מרעפות טוב וחסד לסביבה שלהן. מקווה להיות ראויה.

רציתי להעביר את זה הלאה לבנות שלי, אבל ה' רצה אחרת ואני מעבירה את זה היום, בסיפורים שונים, לבנים שלי, ואי"ה גם לנכדות ולנכדים שלי.

תודה

בסיומו של יום העצמאות, זמן לומר תודה:

תודה לגלעד אהרוני, נעם שפירא, כנה שכטר, שלומית שוורץ, חיים ראם, אייל אופיר ויפעת מור – על חלקם בכתיבה, ללביאה כהן על הייעוץ, תודה לדני סוסנוביץ', יוחאי כהן ועדינה מישור על המדיה.

תודה לדני סוסנוביץ', דיתי מילוא, מיכה פרנקנבורג ואלונה שבט על הנחיית הטקסים בקור מקפאי, ותודה לכל השחקנים, הקריינים והקרייניות, הרקדנים והרקדניות.

לשבט נכסים ולבנות כיתות ו־ז שעזרו לארוז את השקיות.

תודה לאלקנה ולענבל על כל העזרה הנחוצה. לחיים ראם על הליווי, הייעוץ ועל כל הסיוע. תודה לכל אלו שלא הזכרנו את שמם כי רבים הם, הסוחבים, והמקימים, המסייעים והמייצעים ועוד ועוד אנשים טובים באמצע הדרך. תודה לכולכם!

בשם צוות יום העצמאות:
שרון טובי, צביה שטיינר, אסנת ניר, אביבית אהרונוף, נעמה ויסמן, צור כהן וכנה אופיר.

תודה רבה לבית הילדים לחמי על הפקת טקס יום השואה.

תודה רבה לאמיר ושדי, חן רוזנצווייג ורעות ברוש על הפקת טקס מרגש ומעצים ביום הזיכרון.

תודה למקהלה ולהרכב הבנות שמרגשים כל שנה מחדש, לאודיה כהן, לאפרת כהן מוריס ולשגית זליגר על העיבוד ועל ערב השירה. תודה להרכב הנוער על הנגינה המרשימה בשני הטקסים.

תודה לנוער המקסים שאחראי על הכנת ואימון ריקודי הילדים – לאדווה קרמר, אורי אהרונוף,

סביון מור, שחר סוסנוביץ', טליה שרעבי, רננה ארבל, לירון שפירא, יעל פישמן, נעם קסנר, עורי רענן ויהודה בראון. תודה לרננה אהרונוף והרס כריסי רכות הנוער על הדגלנות.

ועוד ועוד תודות – תודה ליוחאי כהן, נתנאל ריבלין, ידין דיטור, ליאור שכטר, חיים ראם, גילי קרמר, טל ושדי, יובל ויסמן ודני סוסנוביץ' על הארגון הטכני, תודה לבני לוי על המשואות, תודה לגיל רוזיאביץ' על הצילומים ולאליעד לוי על הפעלת הרחפן. תודה לצוות מחסן חיובי, לשרון ראש ולצוות המרכולית על ההירתמות לכל מה שהיה צריך.

תמונות מטקס יום העצמאות שצולמו ע"י גיל רוזיאביץ' בעמוד הבא

בנושא זה את החובה לתאם כקבוצה כל כניסה לאולם הספורט מול האחראי מטעם המתנ"ס. בשיחה שנערכה עם נציגות הנוער, עלו מספר יוזמות חיוביות בהובלת הנוער ברחבי היישוב, שנשמח לסייע בקידומם. ועדת פני היישוב מחדשת את פניה ואת פעילותה ואנו מתחילים לראות ניצנים של תכנון, מחשבה ויופי בשבילינו. במקביל לכל אלו אנו נפרדים בימים אלו מחיים ראש המסיים שנים רבות בתפקידים שונים בהנהלות הקיבוץ, האגודה והכלכלה. אנו מודים לו על פעילות מאומצת ומבורכת ומאחלים לו הצלחה בכל אשר יפנה. עם העיסוק בכל אלה איננו זונחים את המחשבה על העתיד, ועוסקים בקידום ובפיתוח מחשבות על מתחמי בנייה עתידיים, בגבולות היישוב הנוכחיים ומעבר להם.

ההנהלה ממשיכה לעסוק באינטנסיביות גדולה בניהול השוטף, לצד מחשבות לטווח ארוך ובינוני. ימי הזיכרון והעצמאות עברו עלינו בהתרגשות, בשמחה ובהודיה. תודה לכל העושים במלאכה. זה הזמן להזכיר שוועדת תרבות עדיין לא מאוישת, ולקדם בברכה כל התנדבות לקידום תחום חשוב זה. בימים אלו הולך ונשלם מתחם 4 - כלומר מגרש החניה שמתחת לאולם הספורט והגן החדש הצמוד אליו. השלמת מתחם זה מאפשרת את הבנייה במתחם 1, אזור הקרוואנים לשעבר, המצטרפת לתנופת הבנייה במתחם 2. מתחם 3, אזור ב"ס ראשית לשעבר, מתקדם בתכנון ובאישורים ומקווים להתחיל שם בנייה בשנה הבאה. שיפוץ אולם הספורט הושלם, אולם כניסה שלא באישור ערב המסירה עיכבה את התחלת הפעילות. אנו מבקשים להזכיר

תושבים יקרים

ככל שנה גם השנה (רק יותר טוב...) תתקיים קייטנת איל"ן ביישוב.

חשוב לנו להעניק למשפחות שבוע לעצמם ולילדים שבוע של כיף ואור

כדי שנוכל לקיים את הקייטנה בצורה הטובה ביותר, המהנה ביותר והמעצימה ביותר אנו זקוקים לעזרתכם!

הקייטנה דורשת הוצאות רבות וכאן אתם נכנסים לתמונה.

הידעת?
אם כל משפחה תשתתף בעלות של 150 ₪ רוב ההוצאות יכוסו ע"י היישוב.

ניתן לתרום בדרכים הבאות:

- הנהלת חשבונות דרך מיסי היישוב
- נא לשלוח בהודעה את סכום התרומה, שם המשפחה ושמות ההורים לטלפון - עודד 0556628269
- מזומן או צ'ק לחנן גרינוולד
- העברה בנקאית ישירה לאיל"ן, בנק דיסקונט סניף 147, מס' חשבון 75055. נא לציין שהתרומה מיועדת לקייטנת איל"ן בראש צורים ולעדכן בהודעה על ההעברה.
- * התרומות מוכרות לצרכי מס

תודה רבה!

ניפגש בקייטנה

שכבת י"ב והדס הרכות

ביחד הרבה הצגות יפות ומרתקות שלא נשאר מהן שום זכר. "יש לנו בקבוצה גם צלם מוכשר מאוד, והייתי שמח מאוד אם הוא יסכים להיות צלם הבית שלנו. שמעון, אתה מוכן?"

כל הקבוצה הרימה גבה, "דווקא הוא? מה הוא יודע בכלל על צילום?"

שמעון הנהן הנהון קל בראשו ואני שלפתי את מצלמת הוידאו שהכנתי מראש והגשתי לו.

יופי, עכשיו אפשר להתחיל. וכך היה - אנחנו מציגים, משחקים, ושמעון מצלם. והסרטונים שלו היו משהו מיוחד, פעם הוא מצלם רק את הקיר ממול, אחר כך רק את הרגליים, ולאט לאט הזווית מתפקסת ועוד קצת מההתרחשות נכנסת לעדשה. אחרי כשלוש פגישות ששמעון צילם, צפיתי בסרט וקלטתי שאני שומע לחישות ברקע. אני ממש מנסה לעצור ולהקשיב מה הלחישות האלה, ומתברר לי שאלה הצעות ששמעון מציג לדמויות בהצגה לשנות בהתנהגות שלהן כדי שהן ינצלו מסכנה או שיצליחו במה שהן עושות: "תזוזי אחורה", "תיזהר, מאחוריך", "עכשיו, תשלוף את החרב", "אל תפחד, אתה יכול לנצח" ועוד. מצופה פסיבי שמעון נעשה לצופה פעיל, עכשיו נשאר לחבר את הקבוצה ואת שמעון לתהליך שהוא עבר. את זה עשיתי בעזרת עריכת הסרטים (מלא, אבל מלא עבודה) שלו לקליפ קצר שמתעד את ההתרחשות בקבוצה בשלוש הפגישות האחרונות. בפגישה הבאה הקרנתי בעזרת מקרן את הקליפ לכל הקבוצה. הקליפ גרר הרבה מחיאות כפיים ומחמאות לשמעון. בפגישה הבאה, בזמן ששאר חברי הקבוצה שיחקו והציגו, ניגשתי לשמעון והקשבתי 'להצעות' שלו. "שמעון, אולי תצטרף לכולם?". התגובה הייתה נהמה... אז נסוגתי לאחור.

אחרי חמש דקות שמעון ניגש אליי, מגיש לי את המצלמה, מתכופף ומרים תלבושת מהרצפה.

אני מחזיק את המצלמה ואז שמעון נוהם עליי "תצלם...", ואני מצלם איך הוא מגשש לאט לאט את דרכו לתוך המשחק... בפגישה לאחר מכן, אחרי מעגל הפתיחה, שמעון ניגש אליי ואמר "תצלם אתה את ההצגה", ואני מצלם איך בשתי הפגישות שנותרו שמעון מצליח להשתלב בקבוצה של ילדים בגילו, לשחק ולהציג.

לסיכום הקבוצה הזמנתי את הורי הקבוצה לצפות בסרט, קליפ שערכתי, ואני חושב שכולם ובמיוחד ההורים הנרגשים של שמעון הסכימו שזאת הייתה ההצגה הכי טובה בעיר...

זאת הייתה קבוצה קטנה בת חמישה ילדים שהגיעו אליי לקבוצת תיאטרון, כל ילד עם המטרה שלו והקושי שלו. שמעון היה הגדול ביותר, גם בגיל וגם בגוף, אבל מהרגע הראשון הוא היה מרוחק מאוד, כל הצעה למשחק התקבלה אצלו בסירוב ואפילו בכעס.

ניסיתי להגיע אליו בכל מיני דרכים, להציע לו להיות שותף בצורה כזאת או בצורה אחרת אבל הוא כדרכו מסרב לכל הצעה. מגיע לקבוצה ומתיישב בצד, לפעמים מתיישב מול הקיר ומתעלם מנוכחותנו.

בשלב מסוים הרגשתי שאני חייב להיפגש פעם שנייה עם הוריו ולחשוב איתם ביחד מה אפשר לעשות ואם הוא בכלל מתאים להשתתף בקבוצת תיאטרון.

בינתיים גם בקבוצה התחילו הרבה בדיחות וירידות על שמעון. ילד אחד קרא לו הגב של הקבוצה ואחר קרא לו חרשון כי הוא לא שומע כלום. בקיצור הוא נהיה קצת נטל על הקבוצה ונראה שגם הוא סובל מאוד.

השיחה עם ההורים הייתה שיחה עצובה מאוד. הם סיפרו על ילד שמתנהג ככה גם בבית ובטח שבכיתה.

(מעניין איך בשיחה הראשונה שדיברתי איתם הוא היה ילד שיש לו קצת בעיות חברתיות, רק קצת...)

אני ניסיתי לעודד את ההורים ולשאול על כוחות ועל תחביבים שלו, ולרגע קט האב הרים את עיניו וניצוץ קטן הופיע בעיניים שלו. "כן, הוא אוהב מאוד לצלם אבל הוא מצלם דברים לא ברורים. הוא מצלם חפצים כמו ספסלים, פינות של שולחנות, קצה של מגלשה והכל מטושטש ולא ברור. בקיצור הוא לא מתקשר ולא מדבר איתנו, רק כשהוא רוצה משהו וגם זה בעצבנות."

את השיחה הזאת הם סיימו בבקשה שלא אוציא אותו מהקבוצה. הם אמרו לי שהקבוצה ממש חשובה לו ושהוא חוזר הביתה ומדבר על מה היה היום בקבוצה, וזו הפעם הראשונה שהוא מספר על מה שקורה איתו מחוץ לבית. טוב, אחרי כזאת מחמאה בטח שאני לא יכול להוציא אותו מהקבוצה.

אז שמעון נשאר וגם הבעיות נשארו, ובפגישה הבאה של הקבוצה הן נהיו אפילו חמורות יותר.

וכמו שאמר אפלטון (כה אמר גוגל), "הצורך הוא אבי ההמצאה", נאלצתי לשבת ולחשוב על פתרון.

הנקודה היחידה שעלתה בראשי אחרי חשיבה מרובה, הייתה להשתמש במצלמה כממשק בין שמעון לבין הקבוצה.

בתחילת הפגישה הבאה דיברתי על כך שאנחנו יוצרים

כשאני מספרת לחברים בעבודה שלי במבשרת או לתלמידים שלי על האירועים הקהילתיים שלנו בראש צורים, תמיד התגובות הן של קנאה. מסתבר שקהילה כמו שיש לנו היא לא דבר מובן מאליו, אפילו די נדיר. כל כך הרבה אנשים סביבי במציאות המנוכרת שלנו היום, משתוקקים להיות חלק מקהילה ולנו יש את הזכות הזו, אבל הזכות הזו גם מחייבת...

הרי ממה בעצם מורכבת קהילה? מהרבה אנשים שמחייכים אחד לשני בשביל, שמבשלים ליולדות, שמתפללים על מי שחולה ומנחמים את מי שאבד, שמתנדבים לארגון אירועים ומתנדבים גם לקפל אותם, שמחזירים ילד שברח לגן הטרקטור להורים שלו (קרה לנו... בכל זאת ילדי ויסמן...), שמביאים עוגות או דירות לקידוש ולשבת בר ובת מצווה, שאוספים צדקה ונותנים צדקה, אנשים שיוזמים פעילויות לגיל הרך, מאמצים את הנוער, מעבירים שיעורים בשבת, אנשים שמוסרים אחד לשני דברים במקום לזרוק וכאלה שדואגים לפני היישוב. ובמילים אחרות המון המון רוח התנדבות והמון יחד.

לפעמים צריך קצת לבד, באינטימיות המשפחתית, או לבלות רק עם כמה חברים טובים ולא עם כולם ביחד, וזה בריא וטוב. ולפעמים כל ההתנדבות הזו יכולה לעייף, אז מוותרים קצת, משחררים ומשאירים את העשייה לאחרים, וזה בסדר כל עוד יש מספיק אחרים שיתנדבו ויש תחלופה, כמו לסחוב אלונקה. השאלה היא רק מה קורה כשיותר מדי אנשים עייפים להתנדב ויותר מדי אנשים בוחרים לקחת כמה צעדים אחורה – פתאום יכול להיות מצב שאין מי שיסחב את האלונקה והיא פשוט תיפול (וסליחה על הדימוי הכבד...).

אני אוהבת את הקהילה שלנו ומרגישה זכות גדולה להיות בין אנשים טובים כל כך ובתוך כל כך הרבה עשייה ונתינה, אבל בזמן האחרון אני גם קצת מודאגת שאולי משהו הולך ומתפורר – אירוע שבועות שלא יהיה השנה כי אין ועדת תרבות, טבלאות גוגל דוקס לרישום מתנדבים שנשלחות שוב ושוב עד שמתמלאות, מיילים מתחננים לדירות, לקוראים בתורה ולבישולים ליולדות...

הרי הקהילה היא כל אחד מאיתנו וכדי שכל אחד יוכל לקבל מה שהוא צריך, כל אחד צריך גם לתת מה שהוא יכול (קיבוץ או לא קיבוץ?).

ואולי גם כדאי להסדיר את הדברים. אני מעלה כאן הצעה שעלתה בדיונים בשבילים על ועדת תרבות – אולי במקום שכמה אנשים בודדים יפיקו את כל האירועים של השנה

אז במסגרת מסע הצייד של אסנת, נפלתי ברשת ונתבקשתי לכתוב מהי קהילה בעיניי.

כשאני חושבת על קהילה אני חושבת קודם כול על הקהילה שגדלתי בה. בית הכנסת בית אליעזר ברחובות – קהילה קטנה שהייתה עבורי מקום של שייכות בשבתות וחגים, שעד היום כשאני מגיעה אליו בשבת אצל ההורים, אני מרגישה שייכת ועטופה באנשים שמכירים אותי מגיל אפס. האנשים שאיתם העברתי כל שבת וחג, כאלה שמתרגשים איתי בשמחות שלי, ודואגים ברגעים הקשים, גם היום כשאני כבר לא גרה שם שנים.

היהדות בירכה אותנו במוסד הגאוני של הקהילה. הדרישה למניין מחייבת את היהודי לחיות בקבוצה והקבוצה הזו נותנת לו שייכות ומלווה אותו – ואותה – במעגל השנה ובמעגל החיים, והחיים ביישוב קהילתי רק מעצימים את הכוח של הקבוצה.

כשהייתי ילדה עירונית מרחובות, היינו נוסעים המון פעמים לקרובים בקיבוץ לביא ואני הייתי מתמלאת קנאה ורגשי נחיתות אל מול חיי הקיבוץ. קינאתי בעובדה שכולם מכירים את כולם על השביל, בארוחות בחדר האוכל (לא, באוכל לא קינאתי, רק באווירה), בטקסי בר ובת מצווה, בפעילויות הקיץ של בתי הילדים, ובקיצור – בקהילתיות. רציתי להיות ככה את החיים שלי והיה לי ברור שזה האידאל.

אני אוהבת את החיים בקהילה ואני מרגישה שהחיים בראש צורים מאפשרים לי להיות חלק מקהילה, לא רק בשבתות, חגים, אירועי שמחה ואבל, אלא כל הזמן. כעירונית שרואה את הילדים שלי גדלים בראש צורים, אני מתרגשת לראות את היתרונות של החיים הקהילתיים – הביטחון שזה נותן להם, השייכות, החופש וההיכרות עם החברים שלהם, המשפחות של החברים שלהם ועוד אנשים רבים וטובים שהם חלק מהחיים שלהם, וגם אם הם למעשה רק ניצבים, הם מוכרים להם. לכל איש כאן יש שם מבחינתם וזה בולט לי לעומת החיים המנוכרים של העיר.

אני אוהבת את ה"ביחד" של ההרקה בפורים, אירועי יום העצמאות ושבועות, את האירועים הקהילתיים לאורך השנה ואת המקום שהחיים הקהילתיים נותנים לכל אחד – הילדים רוקדים, הנוער מופיע, המבוגרים שרים ומקריאים וכולם ביחד יוצרים מרקם חיים שיש בו יחד ופשטות ומקום שמאפשר ביטוי ושייכות. ואני שואלת את עצמי אם אנחנו לא לוקחים את כל הטוב הזה לפעמים כמובן מאליו?

כך הרבה כדי שלכולנו יהיה כאן יותר טוב. כמה מבאס שלא יהיה אירוע שבועות וכמה עצוב היה אם לא היו פעילויות לגיל הרך, קוראים בתורה, משפחות מאמצות, עלי צורים, בישולים ליולדות וכו'. יש אנשים מאחורי כל הטוב הזה ולפעמים אנחנו לוקחים את העשייה שלהם כמובנת מאליה, כשהמעט שאנחנו יכולים לעשות הוא להעריך ולהודות. אז הלוואי שנכיר יותר תודה, נקטר קצת פחות ונעשה יותר כדי לשמור על הקהילה המיוחדת שלנו ולהבטיח לנו לפחות עוד 50 שנים נפלאות של יחד.

(והרי כרגע אין מתנדבים לתפקיד המתיש הזה) נחלק את כל האירועים בלוח השנה בין כל המשפחות. כל משפחה תבחר לאיזה אירוע היא רוצה להשתתף. ככה גם נרוויח אירועים מושקעים ומגוונים כי כל אחד יבחר מה שחשוב ומתאים לו להשקיע בו, ונוסף על כך, מגוון גדול ומייצג יותר של אנשים יארגנו את הפעילויות וגם נתחלק בנטל ונהנה כולנו מהקהילתיות הנדירה שיש לנו כאן. ודבר אחרון – יש כאן אנשים שעושים המון בוועדות השונות ובהנהלה, אנשים שכבר שנים משקיעים כל

מה זו קהילה? | אסנת ניר

מעצם היותה היא דבר לא מוגדר. היא לא כמו מדינה, יישוב או משפחה שנושאות בחובן איזה אישור רשמי, שמגדיר חובות וזכויות. קהילה היא מה שאנחנו עושים ממנה, כי קהילה היא בעצם שום דבר ולמרות זאת היא הכול.

השאלה עכשיו היא איך ממשיכים את הקהילה הזו, ואפילו מעצימים אותה אל מול שלושת האתגרים שעומדים לפתחנו: לבנות, לבנות ולבנות. איך גדלים, אבל ביחד. כשעסקנו באחד הגיליונות הקודמים בשאלה "לגדול או לחדול", דיברנו עם הרבה אנשים שעל אף שהסכימו שחשוב לעבות את היישובים בגוש עציון מהמון בחינות – הם חוששים מה זה יעשה לקהילה הנפלאה שנרקמה כאן בראש צורים.

השבוע גזרנו את תלתלי הזהב של נבו, וברגע אחד התינוק שלי נעלם. אני מסתכלת עליו ומנסה לנצור את הרגעים האלה שהוא עדיין בא מיוזמתו ונותן לי חיבוק. אני יודעת שגם זה ייעלם בעוד כמה שנים, כמו התלתלים. זה מפחיד שגדלים, גם ילד, גם יישוב. מפחיד להיבלע, מפחיד להיעלם. מפחיד אבל עם זאת מרגש, מעצים והכרחי.

אודה ואתוודה: נחמד שכולם מכירים את כולם, נחמד להיפגש כולם באותם גנים, אותו בית כנסת, בית מדרש וכו', אך עם זאת – אני חושבת שהחשיבות של יישוב גדול מתגברת על החסרונות והקהילה שנבנתה כאן היא חזקה מספיק בשביל לעמוד יציבה מול צו השעה. וגם אם עוד כמה שנים תעבור מולי מישהי ברחוב שלא אכיר, אפילו לא בפנים – אני מבטיחה עדיין להגיד שלום, לשאול אותה לשמה ואולי אפילו לבשל לה בעת הצורך.

ובינתיים בכל פעם שמישהו קופא מקור בספרייה או מסתכל על המתקנים הלא-הכי-חדשים בגן הטרקטור, ושואל את עצמו מה בעצם עושה את ראש צורים למקום כל כך מיוחד, מקום שאנשים נמצאים בו בשכירות כבר עשר שנים עם ארבעה-חמישה ילדים בחדר ושירותים אחד, ולמרות זאת לא חושבים אפילו על לעזוב – אני עונה לו מייד: זו הקהילה, טמבל.

זה היה אחרי שלדעת כולם כבר הגיע הקיץ, פסח היה מאחורינו, גם ל"ג בעומר, הבוץ לא היה עוד בשבילים ובגדי החורף מצאו את דרכם לארגזים במחסן, מחכים לילד הבא, כשפתאום החליט גנרל חורף לתת מופע פינאלה אחרון. ועוד איזה מופע זה היה. יום גשום בצורה שזקני צפת לא זכרו כבר עשרות שנים. הגשם לא הפסיק לרגע וירד במטחים אדירים, עצומים, מכאיבים כמעט. זה לא היה כזה גרוע אם האוטו שלי לא היה בדיוק מחליט להתקלקל ערב קודם, וכמו שתמיד קורה כשדברים משתבשים – כמובן שדוד היה במילואים. כך מצאתי את עצמי באותו בוקר סגרירי לפני ארבע שנים בלי אוטו, בלי בעל, עם ילדה בת ארבע וילד בן שנתיים שעלי להקפיץ למסגרות, וגשם שלא מאפשר לי אפילו לעלות עם שניהם במדרגות. למזלי אני גרה בראש צורים, ותוך מספר דקות נפתרו כל הבעיות: שכן א (אורן אמסילי) לקח את שירה לגן, שכן ב (אסף גולדברג) לקח את עודד למעון בכפר עציון, שכן ג (אוהד שווימר) לקח אותי לעבודה ושכן ד (יובל ויסמן) אָרגן את גרירת הרכב למוסך ותיקונו במהירות האפשרית. ואז הייתה בי שוב אותה שאלה במלוא עוצמתה: איך אנשים מסתדרים בעולם הזה בלי קהילה.

25 שנים חייתי בלי קהילה, בלי להכיר את השכנים שגרים מעליי ומתחתי מלבד "שלום" נמהר במעלית, ולפעמים אפילו זה לא. ודאי בלי לבקש מהם משהו. דאגנו לעצמנו בלידות או חלילה באבל, כשלא היה חלב או ביצים בערב – חיכינו לבוקר, כשרצינו לעשות שבת עם המשפחה המורחבת – הזמנו חדרים במלון. והסתדרנו, וחיינו, ואפילו לא רע. אבל עכשיו אחרי שמונה שנים בראש צורים, אחרי שכבר טעמתי מעץ הדעת – אני לא יכולה לחשוב על מציאות אחרת. אז מה זו קהילה? מה מגדיר אותנו כקהילה? האם קהילה היא כל מי שגר במקום מסוים או רק מי שתורם למקום? ומה זה בכלל נקרא לתרום למקום – האם אלו רק האנשים שחברים בוועדות? ומה אם אני סתם אדם נחמד שמחייך לאנשים במעלה גרניט? לכל השאלות האלה אין תשובה, כי קהילה

בינוניים ורשעים. אבל יש גם ציבור שמורכב מצעירים בגילם וברוחם. יש להם צרכים, בד"כ צנועים, אבל זה לא אומר שצריך להזניח אותם.

לי נראה שהשורש של המילה "זולה" הוא זול. היא מורכבת בד"כ מחלקים זרוקים וממוחזרים. היא לא מתוכננת בקפידה. כשבונים אותה מעגלים קצת פינות. בסופו של דבר זה מקום פשוט שרצוי למקם אותו מול נוף מקסים שמרגיע את הנפש ופותח את הלב.

שמעתי שאחת הטענות נגד הזולה הייתה שמגיעים לשם חברה מיישובים אחרים.

אבל זו אחת המטרות של זולה. מפגש בסוף שבוע או סוף יום עבודה, מול נוף מקסים וחברים טובים. מדברים על מה שעבר עליהם ועל תוכניות לעתיד ואפילו על בעיות בחיים.

מזכיר לי קצת משפחה.

יש יתרון בזולה שצמודה מאוד ליישוב. אפשר לקפוץ ולבקר את הילדים בטריטוריה שלהם. ואגלה לכם שזה לא עושה להם פדיחות. הם מרגישים טוב עם זה וזה עושה רושם יפה גם על החברים שלהם.

אני חושב שכל הורה לילדים בגיל הזה היה שמח לדעת שהם נמצאים בזולה, ולא משוטטים ברחובות העיר או בכל מיני פאבים.

הזווית שממנה אנו מסתכלים על הדברים, משפיעה על המבט שלנו. ואני חושב שלמזכירות ולוועדת חינוך לא יזיק להסתכל על הנושא הזה בעין טובה.

בשבוע שעבר הוזמנתי לשיבת מזכירות כדי להציג בפניהם את טענותינו נגד ההחלטה לפירוק ה"זולה" שמול הבית שלנו. אקדים לציין שהזולה פתוחה לכלל הצעירים שבקיבוץ.

הצעתי לבני עדן לבוא איתי בתור זה שבנה את הזולה, עוד לפני בר המצווה שלו.

כאשר ראינו שההחלטה שהתקבלה היא סופית, ביקשנו שידונו במקום שאליו ניתן יהיה להעביר את הזולה והפנו אותנו לבקש מוועדת חינוך לדון בזה.

הלכנו הביתה ואחרי איזה יום-יומיים, חשבתי לעצמי שזה ממש מעליב שוועדת חינוך צריכה לדון בהקצאת מקום למפגשים לחברה הגדולים. הם בגיל של סוף תיכון, מכינה צבאית, לפני צבא ואחרי צבא.

הילדים הללו עושים שנת שירות, מטיילים בוואדיות מסוכנות, מחזיקים נשק בצבא, עובדים למחיתם, והם בעצם די בוגרים.

מה עניין שמיטה להר סיני? מה עניין ועדת חינוך לצעירים האלה?

ואז זה פגע בי. היישוב מבוסס על משפחות וילדים. כל מי שלא נופל בשתי הקטגוריות הללו קיים, אבל הוא בעצם שקוף. נכון שאין צורת רבים למילה "אדם" מכיוון שאדם שלם מורכב משני חלקים, איש ואישה. אבל זה לא אומר שכל מי שלא שלם איננו קיים.

יש את הפירוש הידוע שראשי התיבות של ציבור זה צדיקים,

שיפוט מהיר | צחי יסלזון

הקרובים אליך, הליכה, לימוד, שיחות טלפון ועוד ועוד. איך אנחנו יכולים להחליט בתוך שבריר שנייה מה להגיד ומתי? איך להגיב למצבים מורכבים?

כאן נכנס שיפוט לא מודע, המופיע במגוון דרכים - רושם ראשוני, סטיגמות, שמועות... כל אלו ועוד משמשים כבסיס לשיפוט לא מודע, המוביל בתורו למעשים לא מודעים.

כל התהליך הזה מתרחש באיטיות לאורך זמן רב, מהמסרים שאנחנו סופגים מהחדשות ומהעיתונים, ממבטים חטופים וחצאי שיחות.

האם זה מה שאמור להשפיע על ההחלטות שלנו? נקודה למחשבה.

כמעט בכל יום יוצא לנו לשפוט עשרות אנשים המסתובבים סביבנו.

חלק מהפעמים אנו עושים זאת באופן מודע - שופטים חברים, הורים, אדם שהתנגש בנו בדרך, ועוד ועוד. על כל הפעמים האלו אנשים מדברים כל הזמן - כמה חשוב שלא לשפוט אדם עד שתגיע למקומו, לא תשנא את אחיך בלבך... אבל יש עוד סוג של שיפוט, סוג הרסני במידה כמעט שווה - שיפוט לא מודע.

לפעמים יוצא לאדם לעצור לרגע ולחשוב "היי, למה עשיתי את זה?". האמת היא שכמעט שכל הפעולות שלנו הן אינסטינקטיביות מאוד - דיבור עם אנשים, בעיקר עם

חידוש מעיין עין צורים

בין המטעים של קיבוץ ראש צורים, בתוך מערה קטנה החצובה בסלע, נובעים מי מעיין צלולים וזכים.

בעבר המעיין שימש כמי שתייה לחלוצי הקיבוצים רבדים ועין צורים בשנים 1946-1948, עד לנפילת גוש עציון בידי הלגיון הירדני.

כיום לצערנו המקום מוזנח מאוד, אינו מזמין, אינו נגיש כלל ולמעשה נטוש.

לאור זאת, נאספנו כמה חברים והחלטנו לנסות ולממש חלום ישן של ותיקים מאיתנו, ובהם גם חברנו דני קלמן ז"ל - חידוש המעיין והנגשתו תוך התבססות על אוצרות הטבע הקיימים במקום: מעיין טבעי, תצפית נוף מרהיבה, חורשות אורנים ענפות ועוד.

האתר יכול: מערה ונקבה, שתי בריכות שכשור, שולחנות פיקניק ושלטי הסבר היסטוריים וסביבתיים.

המקום יהיה מונגש לבעלי צרכים מיוחדים.

בחידוש המעיין תהיה מעורבות סביבתית-קהילתית - תושבים, בני נוער וילדים של הקיבוץ.

ההנהלה הקודמת הבינה את חשיבות הפרויקט מבחינת חברתית, תיירותית, ערכית, היסטורית וקהילתית ולכן תקצבה 10,000 ש"ח להנעת הפרויקט.

לאחרונה זכינו ב"קול קורא" (מתוך 14 מיזמים שהוגשו מכל היישובים בגוש עציון) מטעם המשרד להגנת הסביבה וקיבלנו 20,000 ש"ח לטובת הפרויקט!

נוסף על אלו, נפגשנו עם משה ברוס, ראש אגף תיירות במועצה, והוא התחבר מאוד לרעיון והתחייב להוסיף לנו עוד 10,000 ש"ח! ולאחר ישיבה עם נציגי המועצה והקרן לפיתוח גוש עציון התבררנו ממש בימים האחרונים כי זכינו לסיוע נוסף של 30,000 שח אשר יאפשרו לנו לממש את השלב הראשון של תכנית חידוש המעיין!

במקביל, גם שבט מעלות התותחים יזמו התרמת כספים למטרת שיפוץ המעיין לזכרה של אורי אנסבכר ז"ל, ואספו

מהתושבים 3,000 ש"ח!

סה"כ ברשותנו כיום 40,000 ש"ח + 3,000 ש"ח שבידי שבט מעלות. פנינו לקבלת הצעות מחיר לשיפוץ הבריכות. כנראה שבשלב זה נצליח לשפץ בריכה אחת והיד עוד נטויה.

אז למה זה צריך לעניין אתכם?

א. כי יש לנו מתחת לאף פנינת טבע שבעזרת השם תהפוך למוקד משיכה תיירותי קסום.

ב. כי יש לנו הזדמנות לשמר "ריאה ירוקה" מיוחדת אצלנו בבית.

אז זה הזמן להצטרף אלינו למימוש החלום ולחידוש המעיין לאחר 71 שנים. נשמח לראות את כולכם שותפים במאמץ החשוב הזה - כל אחד כפי יכולתו.

ומה הלאה?

עם התקציב הנוכחי נתחיל בעבודות עפר לבניית בריכה ראשונה וסידור הנגישות. ניעזר בנוער ובמתנדבים נוספים בהובלת אלישיב קמחי מ"עוז וגאון" להסדרת שבילים, במנהל האזרחי להבאת שולחנות וספסלים ועוד...

אז כבר עכשיו נאמר תודה רבה להנהלה הקודמת על האמון והתקצוב, לאלקנה ונעמה דיאמנט על עזרתם בהגשת ה"קול קורא". למשה ברוס על הירתמותו לפרויקט וסיועו מבחינה תקציבית, לנציגי המועצה שנפגשו איתנו והבטיחו לסייע, לאלישיב קמחי, וכמובן תודה לילדי שבט מעלות בהובלת הלל הקומונרית שחלמו, יזמו ואספו כסף ראשוני לשותפות בפרויקט חשוב זה.

נמשיך לעדכן...

ליאור שכטר, שרון רוזנבלוט, נעם שפירא, טל גנצבי, אסף יעקבי, יובל ויסמן וחיים ראם.

בישולים לילדות

רחלי גרינוולד ודורית גוטליב

פרויקט הבישולים לילדות מתקיים בראש צורים כבר שמונה עשרה שנה.

אנו רואות בכך חשיבות רבה מכמה סיבות:

אישה אחרי לידה זקוקה לארוחה מושקעת ומזינה, קודם כול עבור עצמה - כדי להתחזק. בתקופה כל כך עמוסה וקשה אין לילדות זמן לדאוג לצרכיה שלה.

משפחה אשר זו אינה הלידה הראשונה שלה צריכה גם לדאוג לבשל לילדיה, דבר המצריך זמן ואנרגיות, אשר לא תמיד ישנם...

ומעבר לכך, ולעיתים זוהי הנקודה החשובה מכול, היחס האישי.

כאשר נשמעת דפיקה בדלת ומישהו נכנס ובידו מגש אוכל חם וטעים, והוא מתעניין ושואל ומברך ומתרגש ביחד, הדבר מחמם ופותח את הלב. לעיתים זה ממש כמו ביקור חולים.

נשמח להרחיב את מעגל המבשלים גם למשפחות חדשות אשר טרם "נכנסו לעניינים", וגם למשפחות ותיקות אשר אומנם יצאו ממעגל הילודה אך זוכרות לטובה את התרחבות הלב בשעה שגם הן קיבלו ארוחות כאלו בעבר.

שנזכה לשמחות רבות ביישוב הפורח שלנו.

בימים אלו יוצא ממכבשי הדפוס ספרי – "נפלאות ההנבטה".

אשמח לשתף אתכם בצד הרעיוני־מחשבתי של ההנבטה. לקוח מתוך ההקדמה לספר:

מן הכוח אל הפועל

להתבונן על עץ נשיר בחורף זה לראות גזע גלמוד, עלוב ודומם, אשר ענפיו משתלחים ומשתרגים ממנו לארבע רוחות. הוא עומד לו עירום, בלי שכבת ההגנה המעטרת אותו בדמות שמלת עלים ירוקים, ללא בגדים וללא תכשיטים. זר שיעבור לידו יחשוב בליבו – העץ מת. אך דברים שרואים משם לא רואים מכאן. העץ מערטל את עצמו בכוונה תחילה. הוא רוצה בכך, הוא מחושב ויודע שכדי להוציא עלים, פרחים ופירות, הוא צריך להשקיע אנרגיה רבה החוצה ובכך לבזבז את כוחותיו המוגבלים. בחורף הקשה, ברוחות, בסערה, בגשם ובקור הוא בוחר להתכנס פנימה, להתמקד ולהשקיע

את כוחותיו בתוך השורשים ובתוך הגזע. לא עת פיזור עכשיו. חורף הוא עת התכנסות. עוד יבואו ימים של שמש, והעץ עוד יפרוץ ויהיה יפה ומקושט, מושך ומניב, והוא עוד יוכיח שהוא גם צומח ושהוא גם חי ופועם עד מאוד. המילה "חורף" מורכבת מהאותיות חפ"ר. זאת היא עת של התחפרות פנימה. באביב מתחלפות האותיות והופכות ל־פר"ח. ככל שהעמקנו פנימה יותר כך הצמיחה האביבית תהיה דשנה וברוכה יותר.

להתבונן בעץ וללמוד

ללמוד שתהליכים מתרחשים בסתר, בהיחבא, מחוץ לאור הזרקורים. הם מתפתחים בתנועות עדינות, שבריריות ודקות בתוך הנפש, בתוך כותלי הבית. דברים שיוצאים החוצה לפני שסיימו להתרקם היטב מבפנים אינם יציבים. הבסיס שלהם יהיה רעוע ומהר מאוד הם יהיו עלולים לקרוס. זה ללמוד מהעץ את מידת הסבלנות. לעיתים תהליכים

יכולים להתרחש במהירות ולעיתים הם יכולים גם לקחת שנים רבות. אך כשמגיע הרגע המדויק – מתפרצת פריחה שכמותה לא הייתה, ונולד לו תינוק שכמותו לא נולד ובוקע לו אפרוח ונולד לו שיר. רגע הפריצה הוא רגע של עצירה והתפעמות. להכיר בידיעה שהיופי שנתגלה פתאום כלפי חוץ מורכב מתהליך פנימי ארוך, עמוק ויסודי.

כך היא ההנבטה. להנביט זה להתחבר לתהליך אשר חלקו הראשון מתרחש בתוך האדמה או בתוך המים, במקום מוסתר ונחבא, ורק כאשר הושלם החלק הראשון ניתן לעבור לחלק השני אשר מתרחש בחוץ, באוויר הפתוח. אם כן, להנביט זה ללמוד שבתהליכים דרושה מידת הסבלנות וההמתנה.

מהי אפוא היציאה מן הכוח אל הפועל?

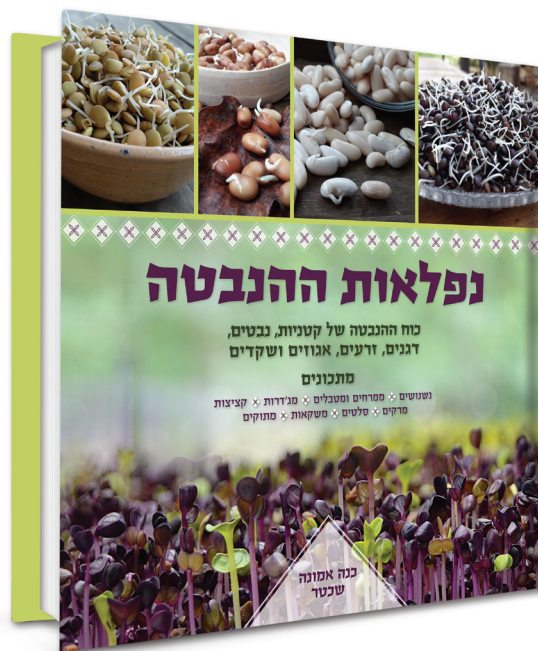
רק כאשר אגרנו בתוכנו את מיטב הכוח הדרוש לנו, תוכל להתרחש היציאה אל הפועל. ככל שחזקנו את כוחנו הפנימי, את ביטחוננו העצמי, את החיבור שלנו לעצמנו, ככל שנלמד לקבל אותנו באהבה, כך נוכל להיות אנשים "פועלים" יותר בחוץ.

התנועה אשר אמורה להוביל אותנו בחיים, תמיד תהיה מבפנים החוצה. אם הפעולות החיצוניות שלנו קורסות נדע לחזור פנימה אל עצמנו, נתכנס כדי שנוכל שוב לצאת החוצה. זו איננה פעולה חד פעמית, זאת היא פעימת החיים האינסופית, הנושמת ומפעפעת בתוכנו.

בהמשך הספר ניכנס לעובי הקורה, נכיר לעומק מה ניתן להנביט, מדוע וכיצד. נלמד כי ניתן להנביט באדמה וניתן להנביט גם במים. מבחינה יישומית רוב רובו של הספר מתמקד בהנבטה במים ופחות בהנבטה באדמה, אך בבסיס ההנבטה באדמה מוכרחים להיות מים. זרע אשר נטמן באדמה לא יצמח בלי שיספוג לתוכו מים.

תהליך ההנבטה מורכב משני שלבים: השלב הראשון הוא שלב ההשריה במים, כאשר מכניסים את הזרע לתוכם למספר שעות, והשלב השני הוא שלב הנשימה של הזרע באוויר, מחוץ למים.

מהי התכונה המיוחדת של המים אשר מאפשרת לנביטה להתרחש דרכה? לשם כך ננסה להכיר מעט את המים.

מהות המים

טרם שניכנס לעובי הקורה, אשמח לשתף אתכם בצד הרעיוני של תהליך ההנבטה, אשר חלקו הראשון מתרחש כאמור בתוך המים.

ביהדות קיים מושג הנקרא "טבילה". האדם נכנס אל תוך המים וטובל את עצמו בתוכם, כך שכל גופו מתעטף בהם. התנוחה של הטבילה היא כמו של עובר המקופל בתוך רחם אימו. כאשר האדם יוצא מן המים הוא עובר תהליך של לידה מחדש, ממש כמו תינוק שזה עתה נולד. מה מתרחש שם בתוך המים הללו, שאנו נכנסים לתוכם וכשיוצאים מהם אנו נולדים למציאות חדשה?

למים יש כוח לשנות מהות

כדי להבין זאת נתבונן בהנהגות שונות ביהדות הקשורות לכך:

* לפני ראש השנה אנו נוהגים לטבול במקווה, כאשר מטרת הטבילה היא בעצם לידה מחדש לקראת השנה החדשה. * לפני יום הכיפורים נוהגים גם כן לטבול. כשאדם טובל לפני היום הקדוש הזה הוא מכוון בליבו שהוא משאיר במים את כל מעשיו שעליהם התחרט, וכשהוא יוצא מן המים הוא חש נקי וטהור מחדש.

* על פי המסורת, אדם המחליט להתגייר טובל במים ונעשה יהודי.

* אישה נשואה עוברת בכל חודש בין שני מצבים: מצב אחד הוא זמן שבו יש לה פוטנציאל להביא חיים לעולם, זהו זמן שבו מתבטאת בגופה עוצמת החיים. המצב השני הוא כאשר הפוטנציאל לא התממש, לא נוצר היריון, ולכן מתרחש דימום. מצב זה הוא זמן של היעדר חיים (ניתן לראות את זמן ההיעדר הזה הן בגוף והן בנפש, כאשר לעיתים אישה חווה תחושות קלות של דיכאון בימי הדימום). כשאישה טובלת במקווה היא חוזרת למצב הקודם, שבו כוחות החיים נכנסים בה שנית ומתחדשים בגופה.

לפי הדוגמאות הנ"ל נראה כי מצד אחד המים מסוגלים לשנות את מהותנו, המים ממלאים אותנו בכוחות מחודשים, כמו סוללה ריקה הנטענת מחדש. אך מצד שני איננו רגים, ואין ביכולתנו לנשום בתוך המים. אם נצלול לתוכם ניאלץ להוציא את ראשנו החוצה לאחר מספר שניות כדי לשאוף חמצן.

מהו אפוא התהליך שהמים מעבירים אותנו דרכו? נוכל להתבונן בשורש טב"ל ובסיכול אותיות לעשותו לשורש בט"ל.

כשאנו נכנסים אל המים אנו למעשה מבטלים את עצמנו. אנו מסירים את בגדינו ונכנסים אל המים עירומים כביום היוולדנו, בלי שום חציצות בינינו לבין המים. אדם אשר בא לטבול מכוון את ליבו לביטול עצמיותו, הוא מסיר

ממנו את האגו שלו, את הצלחותיו, ידיעותיו, שאיפותיו ורצונותיו, הוא משליך את כל קליפותיו המפריעות לו להגיע אל פנימיותו הנקייה. רק כאשר האדם נהיה "אין" הוא מאפשר קבלה של כוחות חיים, רעננים וחדשים.

למעשה ההתחדשות איננה מתרחשת בתוך המים אלא כאשר האדם יוצא מהם. המים מאפשרים לנו לשוב אל מצבנו הבראשית, לפני היותנו כל מה שהתפתחנו אליו בעולמנו עד כה. בטבילה אנחנו חוזרים ומתחברים אל שורש נשמתנו הראשוני, הפשוט, הנקי והטהור, כי רק מהמקום הזה תצליח להיכנס להתחדשות.

כיצד כל המהלך היפה הזה מתקשר להנבטה?

כפי שהזכרנו, ישנם שני שלבים להנבטה, שלב ההשריה במים ושלב ההנבטה באוויר.

השורש נב"ט בסיכול אותיות נהיה לשורש בט"נ.

שלב ההשריה הוא שלב ה"בט"נ, והוא מקביל לשלב הטבילה. הזרעים מושרים במים כמו העובר שבבטן אימו, וכאשר הם סופגים לתוכם את המים הם מתעוררים מחדש לחיים. אנזימים רבים שהיו רדומים בזרעים היבשים שבים וקמים לתחייה. כל הפעילות הזאת מתרחשת בסתר, בתוך המים, בתוך הרחם.

אך הזרעים אינם מסוגלים לנשום בתוך המים. תהליך ההנבטה חייב להתרחש מחוץ למים. אם כן, השלב השני של ההנבטה הוא שלב הנב"ט. זהו שלב הנשימה של הזרעים, שבו מתווספים להם הוויטמינים והמינרלים הטובים. זהו השלב שבו האוצרות שהיו גנוזים עמוק בזרע יוצאים החוצה ומתגלים. כעת, כשהם באוויר הפתוח, הם גלויים ויכולים להתחיל לממש את הפוטנציאל הגלום שבהם. מן הכוח אל הפועל.

על הדבש ועל העוקץ,
על המר והמתוק,
על בתנו התינוקת
שמור אלי הטוב.

על האש המבוערת,
על המים הזכים,
על האיש השב הביתה
מן המרחקים.
מרשרש אילן ברוח,
מרחוק נושר כוכב,
משאלות ליבי בחושך
נרשמות עכשיו.

אנא, שמור לי על כל אלה
ועל אהובי נפשי,
על השקט, על הבכי
ועל זה השיר.

לחזור לראש צורים לכבוד ראש השנה, לאחר שלושה שבועות של מסע, הרגיש כמו חזרה מחו"ל. החברים והשכנים הטובים לא השתנו אבל אתה נוחת ממקום מנותק, מלא חוויות שזר לא יבין...

החג עבר בנעימים, נהנינו שוב להיות כולנו בבית ביחד. בצום גדליה נערכנו להמשך המסע. העמסנו את הציוד על הרכב, ולשבירת הצום לקחנו איתנו שאריות מראש השנה. הרמנו קלאץ' (לא באמת - אוטומט) אחר הצוהריים, ואספנו את אבא שלי שגם הצטרף לשבוע זה.

פנינו צפונה, חזרה לקיבוץ עין גב, לאתונות המתפנקות ברפת בניהולו של רמי פיש האכבר גבר, וליואב ונעה היקרים אשר אירחו אותנו לפני החג, ויארחו אותנו גם כעת. צום גדליה חל ביום רביעי בשבוע, כך שעמדו

לרשותנו יום וחצי של הליכה עד למושב הזורעים שבו רצינו לעשות את השבת. זה הצריך מאיתנו להיות מוכנים כמו שצריך, ולא השאיר מקום רב לטעויות. הגענו לעין גב, היישר לביתם של יואב ונעה. התפללנו ערבית, חיממנו את האוכל שהבאנו מהבית ושברנו את הצום. בערב קפצנו לרפת, לדרוש בשלומן של לא־לה,

רבקה ומהירה, אשר שמחו לראות אותנו ובעיקר את בעז וכרמי.

את הלילה העברנו על מזרונים במרפסת של יואב ונעה. השקמנו קום ועם אור ראשון הגענו לרפת לארגן את הציוד והאתונות. לאחר הפסקה של כשבוע הן היו צריכות זמן להתאקלם ולהבין שתמה חופשת החגים וקדימה לעבודה... בשנים האחרונות פיתחו לאורך הכינרת את שביל סובב כנרת. שביל נהדר, סלול באספלט וברוחב המתאים להליכה, רכיבה על אופניים ורכיבה על אתונות. עבורנו השביל הזה היה אידיאלי ואיפשר לנו לצעוד בקצב וברצף. אלא ש... סמוך לכפר הנופש עין גב השביל עבר על גשרון קטן העשוי מעץ, גשרון דקורטיבי ונוח אשר מתאים למשתמשי השביל.

חוץ מהאתונות!

האתונות החליטו שהגשרון מסוכן מדי עבורן ואין מצב שהן עוברות אותו או אפילו מתקרבות אליו... דבר שגרם לנו להגיר זיעה, לכאבים בשרירים וליבלות בידים. כשסוף סוף לאחר כחצי שעה צלחנו את המכשול וחזרנו לצעוד, שאל אותי אבא שלי: "איך הסתדרת לבד? ומה היית עושה אם היית לבד עכשיו?"

חשבתי קצת ועניתי: "דבר ראשון - בסוף מצליחים להתגבר על כל מכשול ואתגר. דבר שני", אמרתי תוך מבט לאחור לעבר הגשרון, "כנראה שהייתי מקיף את הגשרון מהצד..."

כמו שאתה רואה, ניתן להקיף אותו תוך שתי דקות". המשכנו ללכת על שביל סובב כינרת, עם עצירה אחת לתדלוק של ארטיקים באלונית, אך ללא עצירות לחוף הכינרת כדי להספיק להגיע לירדנית ולישון שם. ב"ה הדרך האירה לנו פנים, והגענו לירדנית בשעות אחר הצוהריים המוקדמות. ללא היסוס וללא שיהוי, קפצנו אל המים הזכים של הירדנית. לאחר כ-14 ק"מ של צעידה בחום ובלחות של עמק הירדן, הייתה זו חוויה מרעננת וכיפית ביותר.

בדרך כלל אנחנו נמנעים מאטרקציות, אך לא הפעם. הספקנו להיכנס ל"אבוקייק" לפני הסגירה. אבא שלי שמר על האתונות והציוד, בעז, כרמי ואני שכרנו קאיקא ושטנו להנאתנו לאורך הירדנית, בנחת וברוגע. בשל המים הרגועים מסלול השיט הוא הלך חזור. הירדנית היא למעשה החלק הצפוני ביותר של הירדן, היא

כשהיינו רק עם הגדולים. במהלך הערב, בזמן הפויקה המסורתית, כשבעז וכרמי נחו על המזרונים שהיו על הקרקע מסביב למדורה, ראיתי לפתע תזוזה סמוך לכף רגלי וכשהארתי לשם ראיתי עקרב שחור נמרץ שעוקצו מונף על על. לחלקיק שנייה חשבתי

מתחילה בסכר דגניה אשר שומר על מפלס מי הכינרת, ומסתיימת קילומטרים ספורים משם. לצערנו עקב מצבו של משק המים הירדן בקושי זורם בין הירדנית לים המלח. על הירדנית הנפלאה כתבה נעמי שמר את שירה "חורשת האקליפטוס": "...חורשת

לדרוך עליו ואז נזכרתי שאני (כמו תמיד) נועל סנדלים... קראתי "אבא" והצבעתי לכיוון העקרב, והוא שהיה סמוך אלי לא היסס ודרך על העקרב תוך סיבוב כף הרגל ווידוא הריגה.

לשמחתי הבנים לא ראו את הסיטואציה, לא נחשפו לפחד וישנו טוב בלילה.

מאותו רגע הייתי דרוך עד הבוקר ובדקתי כל העת את סביבתנו.

בבוקר, מספר דקות לאחר יציאתנו לדרך, ראיתי עקרב שחור נוסף הרוג על השביל...

הלילה עבר בשלום, בבוקר יצאנו לדרך לצעידה ורכיבה במעלה נחל יבנאל. היה עלינו להספיק להגיע לפני השבת למושב הזורעים.

במקביל, סגליה עם אלומה, גיל והלל, נסעו עם אמא שלי למושב הזורעים, בשביל שנזכה לעשות שבת משותפת. באותו יום שישי צעדנו כ-14 קילומטרים, בנופים מרהיבים ובמזג אוויר נהדר.

במושב הזורעים מתגוררים חברים טובים שלנו, "ברווז" וצפייה כהן, אשר חתומים בין היתר על השירוך של סגליה ושלי.

"ברווז", או בשמו הרשמי אלקנה, הקים את ארגון "היוגב" - ארגון חקלאי ציוני אשר חזונו לשמור על אדמות הגליל ולהשיב את עבודת הכפיים לתרבות הישראלית בעידן הסמארטפונים. הארגון מפעיל מספר תוכניות לחתכי גיל שונים, ובכל תוכנית קבוצת בנות (של"פ, שירות לאומי, עבודה מועדפת ועוד...) אשר עובדות בעבודות חקלאיות אצל חקלאים ברחבי הגליל.

למרבה השמחה (והפלא?) הארגון מצליח ביותר, ועשרות חקלאים מצליחים לשמור על אדמותיהם בזכות העבודה העברית. וכמובן שהבנות מרוויחות ונהנות מיגיע כפיהן ומהחיבור הבלתי אמצעי למולדת.

בשבת לנו ואכלנו באחד הקרוואנים אשר משמשים את הבנות, ולמדנו מה המשמעות של "מושב עובדים". לכל משק מוקצים עשרות דונמים, ובשל כך חציית המושב מצד לצד בהליכה אורכת כחצי שעה...

עם צאת השבת חזרו הנשים והילדים לבית ולשגרה, ואנחנו נערכנו להמשך המסע ולטיפוס במעלה הגליל התחתון.

האקליפטוס, הגשר, הסירה וריח המלוח על המים". לאורך הירדנית יש פינות חמד רבות, והרבה "זולות", שבהן נחים ומתפנקים אנשים שונים. בזמן שחתרנו בחזרה לנקודת ההתחלה, יצא מאחת הזולות איש, קפץ למים ושחה לכיווננו. לפני שהספקנו להבין מה נסגר איתו, הגיע אלינו לקאיקא וזיהינו שזה לא פחות מאשר דורון קייפי היקר.

הוא סיפר שהוא לקח כמה טרמפיסטים "מחוקים" ושוחח איתם במהלך הנסיעה, שיחה סתמית לכאורה. אלא שברגע שהם הבינו שהוא קייפי מראש צורים - אבא של דורון קייפי המלך! הם הזמינו אותנו לזולה הסודית שלהם בירדנית ונתנו לו כבוד מלכים!

נפרדנו מדורון וסיימנו את השיט. שעות האור הלכו והתקצרו, והיה עליי לתפוס טרמפים בחזרה לעין גב ולהביא את הרכב. בינתיים אבא שלי והבנים התחילו את ההכנות למדורה וללינה.

התמקמנו בפאתי מטעמרים בסמוך לירדנית. השוני בין רמת הגולן לעמק הירדן ניכר היטב, גם כשבגולן היה חם, האוויר היה יבש והלילות היו נעימים. בעמק הנמוך והחם, בסמוך למקורות המים, הלחות גבוהה מאוד והכול מושפע מכך. גם כשירד הערב והחום פחת, המשכנו להזיע בלחות הגבוהה. אבא שלי הסביר לנו שהמקומות עם המאפיינים הללו מלאים בבעלי חיים עשרות מונים יותר מאשר במקומות היבשים. בעלי החיים שכמותם גדלה בצורה המובהקת ביותר אלו החרקים.

החרקים המטרדיים: בראשם היתושים, אשר בכל הדלקת אור מתקבצים סביבו מייד, וכשהאורות כבים ואתה מנסה לישון, אתה שומע אותם מזמזמים בלי הרף, ללא יכולת לחסלם. השרצים המפחידים: בראשם העכבישים, כשמאירים בחושך מסביב, רואים לפתע זוג עיניים קטנות ובוהקות אשר גורמות לחוסר נוחות, כשמתקרבים רואים עכביש גדול ותמים.

השרצים המסוכנים: בראשם העקרבים. יש לציין כי ככלל חיות לא מעוניינות לתקוף בני אדם, ונוסף על כך, בארצנו הקטנה כמעט שאין חיות קטלניות, ובמאות הלילות שעברתי בשטח נדירות הפעמים שחשתי פחד מבעלי חיים, כמו גם במסע הזה. ולכן חסכנו את השימוש באוהל

לשמור על שטחים מסומנים לטובת חקלאות. להציע לתושבים הזדמנויות בצורת שטחי גידול או שדות או רפת שאותם יוכלו לעבד. כיף ונכון לגדל ילדים ולגדול בעצמנו לצד מטע (שבו אפשר לברך ברכת האילנות ולקטוף דובדבנים בפסטיבל), לטייל לרפת עם האורחים העירוניים ולראות מקרוב כיצד נראה טרקטור וכרם ענבים. גשר מעל הפסים. אולי זו הנקודה החשובה ביותר עבורנו. אנחנו רואים בחזוננו מקום שיגורו בו אנשים מגוונים. פוליטית, דתית ומנטלית. ובין כולם יעבור גשר מחבר. והגשר הזה לתפיסתנו הוא בעיקר התורה. היא המצפן שמולו נמדדים חיי הקהילה. אנחנו רואים פה שיעורים, חבורות לימוד ועשייה חינוכית מתוך מחשבה שכוון בית מלון פחות חשוב, אבל מכולת, או ליתר דיוק מרכולית – ודאי. מוסד קהילתי ייחודי שיש בו הכול. ובעניין החלון בבית הדואר... נדמה לנו שלא היה מזיק שיפוצ למשרד של ענבל.

כן כך נראית העיירה שלי
אם תעצור אולי תראה אותי
ואם אתה נמצא כבר בסביבה
דע לך שכאן הזמן לא הכרחי.

כן נראית ראש צורים שלי. עכשיו. כי אנחנו מאמינים בתנועה קדימה. מקום שלא קופא על שמריו. בכל היבט. מקום לא שמרני שמוכן וחפץ להשתנות עם השינויים שהעולם והחברה שגרה בו עוברים. ועם זאת, עם הגידול, חשוב לנו להקפיד לראות את התושב. שאם תעצור, לא "אולי" אלא "בטוח" תראה אותו ואותה. שהערכות ההדדית תהיה חלק אינטגרלי מהדנ"א הקהילתי. שנשקיע בזה, שנדבר על זה. שנהיה אכפתיים זה לזה. שנמשיך להגיד שלום ברחוב ולשאול באמת לשלומם של שכננו, גם כשלא בטוח שאנחנו מכירים. שחוץ מזה שיהיה פה "בית לחיים", או כל מוסד משלב אחר, נבין שחיי השילוב הם ביומיום שלנו. הם אנחנו והשכנים. מתי כל זה יקרה? צריך לתת לדברים את הקצב שלהם. לפקוח עין, לכוון אבל גם להבין שהזמן הוא לא מרכיב הכרחי. שלאט לאט ועם הרבה הקשבה אבל גם זרימה נמשיך לבנות פה קיבוץ ואם בישראל.

כן כך נראית העיירה שלי...

את החזון שלנו לראש צורים היה קשה לנסח ביחד. אנחנו שונים. בדעותינו, בסגנון שלנו וגם בחלק מסדרי העדיפויות שלנו. זו הייתה חוויה מעניינת ומלמדת. הכתיבה לוותה בפשרות ובהבנה שהשונות היא חלק מהקסם של משפחה, של קהילה ושל קיבוץ.

אם אתה בסביבה (העיירה שלי) – יצחק קלפטר

רחוב ישן בצהרי היום
לצידי בתים עם גג אדום
במספרה ממול יושב אדון
מסתפר.

בחזוננו אנחנו רואים יישוב לא בורגני. קצת ישן כזה (אבל בקטע טוב). כזה שהקדמה מגיעה אליו אחרי שעברה כבר ביישובי הסביבה. אולי טקס יום העצמאות כמודל. כולם שותפים, האירוע מכובד ומרגש אבל עדיין פשוט ועם קצת פשלות אבל לגמרי של כולנו. הבנייה היא של בתים פרטיים אבל גם בנייה רוויה. כך שיהיו ליותר אנשים הזדמנויות מגורים פשוטות, זולות אבל רלוונטיות גם למשפחות גדולות. מקום שגדל גם דמוגרפיה וגם גיאוגרפיה. כמה בדיוק? בקצב הגידול הדמוגרפי. שלכל ילד שירצה לגור פה תהיה האפשרות (כן, כן, גם במחיר של יישוב גדול מאוד. גם במחיר של תתי-קהילות). כי מה יותר משמח מעוד משפחה ועוד משפחה שבונה בית בארץ ישראל? ומה בנוגע למספרה? אנחנו חושבים שהיישוב צריך לעזור לעסקים קטנים לקום ולהצמיח כלכלה מקומית שמאפשרת לאנשים להישאר קרוב, אם רק יבחרו. ואם כבר עסקים אז בוודאי מוסד חינוכי. ישיבה, מכינה או כל דבר אחר שמתאים לנו, אבל כזה שמנכיח את השיח החינוכי ובעיקר מביא לפה אנשים ונשים ועשייה אינסופית.

פסי רכבת חוצים שדה
וגשר מעל הפסים חוצה
מכולת בית מלון
בית דואר בלי חלון.

רכבת לא. אבל שדה חשוב לנו שיהיה. אנחנו חושבים שהקיבוץ, היישוב או איך שתרגו לקרוא לזה, צריך

משפחת כהן

היא

שמרית לבית דהן,
בת 35.
גדלה בקריית שמונה,
בוגרת שבט יחיעם
בסניף
"עוזיאל אימפריה".

עובדת ב:
עו"ד
במשרד הבריאות

הוא

מתי, בן 38.
גדל בקיבוץ
בית רימון,
בוגר שבט שלם בסניף
בית רימון "מרכז".

עובד ב:
רופא שיניים בצבא -
לוחם בעששת.

ילדים זה שמחה

גפן 12, רוני 11, איתמר 9, הראל ז"ל, עלמא 2 וחצי, אוריה 7 חודשים.

מיקום ביישוב:

רח' חלמיש 38 או 233 מתחת לאבלמן מול שאול מעל רכס באלכסון לעזרן

גרים בראש צורים:

7 שנים 8 חודשים ו-28 ימים אבל מי סופר...

גרו לפני:

גבעתיים (ליד "הסביח של עובד"), סוסיא בהר חברון

"מה הייתה השאלה???"

6. מהי "קהילה" בשבילכם? לצאת לטיול לגן הטרקטור
בשבת אחרי הקידוש ולהגיע רק עד לבית של הרב בגלל כל
החברים שפוגשים בדרך...

7. מהם ה"פינות" האהובות עליכם בראש צורים? מתחם 3
8. איך לדעתכם הקהילה בראש צורים תיראה בחגיגות
ה 70? כבר לא יהיה צבא, נטוס ברחפת לעבודה, חיים
ראש יהיה המזכיר, ביבי ראש הממשלה והילדים שלנו יגורו
במגדלי צורים עם נוף לים, או להרים.

9. מה אתם מאחלים לראש צורים לרגל שנת ה 50?
שימשיך להיות פה כף, והרבה ילדים בשבילים.

10. דבר שלא הייתם רוצים שאנשי ראש צורים ידעו
עליכם לקח לנו שבועיים לענות על השאלון הזה...

1. אז למה (עברתם ל) ראש צורים? כי אמרו לנו שהגוש
קרוב לירושלים (לפני שבנו את הזית, התמר והדגן....)

2. באיזה שעה מתחילים את היום? ואיך? קמים ביקצה
טבעית, כל המשפחה מתכנסת ליוגה ומדיטציה, לאחריה
שותים חליטת תה צמחים מהגינה. רק שבמציאות קמים
ב-5:30 מתארגנים זריז ושותים קפה בדרך לעבודה.

3. באיזה יום / שעה הכי מומלץ לבוא לבקר בספונטניות?
חמישי בערב לבורגר המסורתי.

4. אילו היו כותבים עליכם ספר, מה היה שם הספר?
"דירה להשכיר".

5. משהו שלמדתם על בשרכם ורוצים להעביר את
המסר..... בתחרות התחפושות הישובית זוכים רק פעם
אחת במקום הראשון!

כָּבֶד חֲדָשִׁים שְׁאֲנִי מִתְחַמֵּק מִשְׁרוֹן גָּרִין
הִיא רוֹצָה לְהוֹסִיפֵנִי לְמַעֲבִירֵי הַשִּׁיעוּרִין

הַשְׂמָלָה שֶׁל אִמָּא מְגַנָּה מִכָּל רֵעַ
אֶפְלוּ אִם דָּחֲפוּ אוֹתִי, עֲכָשׁוּ בְּמַגֵּלֶשֶׁה
מִתְחַבֵּא בְּתוֹכָהּ, מִיֵּלֵד לֹא נֶחֱמַד
שׁוֹזֵרֵק וְרָדִים מִכָּל הַבָּא לְיָד
אֶפְלוּ אִם מֵהֶגֶן יִזְמִינוּנִי לְשַׁחֵק
אֲנִי מַעֲדִיף עָלֶיהָ לְהִתְרַפֵּק
עַד שֶׁהִרְמַתִּי עֵינִי, וְגִלִּיתִי לְחֻרְדָּתִי
זוּ בְּכָלֵל לֹא הַשְׂמָלָה, שֶׁל הָאִמָּא שְׁלִי

פֶּעַם רָצִיתִי לְהִשָּׂאֵר עַד אוֹר הַבֶּקֶר
לְזֹרֵק עֲצִים לְמַדוּרָת ל"ג בְּעֶמֶר
לְסִיִּם עַד הַסּוֹף תִּקּוֹן לֵיל שְׁבוּעוֹת
וְלִצְפוֹת בְּגִמְרָה לִיגַת הָאֵלּוּפוֹת
חָבֵל שָׂאֵז לֹא הִעֲרַכְתִּי אֶת שְׁנָתִי
הַבַּת שְׁלִי כָּל הַלַּיְלָה שֶׁגָּעָה אוֹתִי

קָטַע מִשְׁמַעוּתִי מְנֻטָּשָׁה אוּ קֶאֱנֵט
מַעֲשֵׂה שְׁהִיָּה לֹא־רִי מִצְפַּת
בְּמָקוֹם מִהַדוּרָה בְּאִיכוֹת הַדְּפָסָה
מִצֵּלִם כְּתָב רִשׁ"י, בֶּן חֲמֵשׁ מֵאוֹת שָׁנָה
וּלְסִיִּים, שְׁלֹא יִחַשְׁשׁוּ, שְׁאֲנִי ח"ו לִיבְרֵל
אֲנִי שֵׁם קָטַע, שֶׁל מֶרֶץ הָרֵב זַ"ל

פרק ראשון:

שבו יסופר על תולי, על עיירה ששום דבר מעניין לא קורה בה אף פעם, על חתולים שנופלים מהשמיים ועל חללית מוזרה ביותר, ובו לא תסופר שום מילה על שפיץ.

הכל התחיל בסתם עיירה, בסתם שנה ובסתם יום. זה היה בשעת אחר צהריים מנומנמת שבה ילדים רצים במגרש המשחקים ואימהות ואבות מקלפים תפוז בגן השעשועים ומנסים לדבר על דברים משעממים כמו בורסה או ראשי ממשלה. בזמן שיואב בעט את הכדור והבקייע גול (חמישי!) לקבוצה היריבה, משהו קרה לשמיים. מה כבר יכול לקרות לשמיים? זה לא שהם יכולים ליפול או להשתנות או ל...

כן. משהו קרה לשמיים. הם שינו את הצבע שלהם, התכלת הקיצית נהייתה בבת אחת למן סגול זוהר ומוזר. עננים לבנים שייטו בתוך מה שנראה כמו צבע של סוודר של דודה בעלת טעם ממש רע.

אף אחד לא שם לב לשמיים. הקבוצה היריבה טענה שיואב נגע בכדור ביד רגע לפני הגול, יואב צעק שהם לא יודעים להפסיד בכבוד, שני ילדים התחילו ללכת מכות, ובאשר למבוגרים – הם ישבו על הספסל, גללו את מסך הפלאפון שלהם בעיניים מהופנטות ולא שמו לב, לא לקטטת הילדים ולא לשמיים הסגולים.

אם הכול היה נגמר כאן והשמיים רק היו נהיים לסגולים והגול רק היה מתבטל כנראה שהסיפור היה נגמר ברגע זה והיינו אומרים שלום-היה-נעים-להתראות-וביי, אבל מייד לאחר מכן קרה עוד משהו מוזר.

פתאום נשמע קול רעש עמוק מלמעלה, טרטור עמום כמו טרקטור שמשתעל או כמו דרקון מתעטש. הרעש הלך והתחזק עד שכמעט לא היה אפשר לשמוע מה בדיוק אמר יואב ולמה יהודה

חשב שהוא שקרן, אבל מכיוון שזו הייתה עיירה ששום דבר מעניין לא קורה בה אף פעם – אף אחד לא הפסיק כדי להביט אל השמיים וכולם רק הגבירו את הקול כדי שישמעו זה את זה. בדיוק ברגע שהיה נראה שהקבוצות מתחילות להגיע לפשרה – התחילו ליפול חתולים מהשמיים.

לא רק חתולים – גם משקפיים, ומברשות שיניים, ועניבות ומשהו שנראה כמו פתית שלג עם קרניים.

כולם נשרו מן השמיים ונפלו בקול רעש בגינה הציבורית. אך מכיוון שזו עיירה ששום דבר מעניין לא קורה בה אף פעם – אף אחד מהילדים ומהמבוגרים לא שמו לב למפולת החפצים, והם החלו להתפזר אל הבתים לקראת ארוחת הערב. הילדים עוד התווכחו בדרך, המבוגרים המשיכו לבהות במסך הפלאפון ולגלול אותו מטה. אף אחד לא הרגיש שמשהו מוזר התרחש.

אף אחד? מממ... לא בדיוק. בעצם משהו אחד כן שם לב להתרחשות המשונה. יותר נכון: מישהי. אחרי בית הספר, במקום ללכת למגרש הכדורגל ובמקום לשחק בפלאפון חטפה תולי את הילקוט ורצה במהירות אל המקום הסודי שלה, גינה מוזנחת ובודדה שמוסתרת בין שיחים וסלעים. היו לה הרבה תוכניות לאחר הצוהריים הזה והיא לא רצתה לבזבז אפילו רגע אחד! איך תבזבז זמן כשהיא עדיין לא יודעת מה יקרה אם תחמם גרידי חול בחום גבוה (יכול להיות שהם יהפכו לזכוכית????) או איך תיראה מבפנים האבן היפה שמצאה בהפסקה אם היא תצליח לשבור אותה לשניים? ואם תשים מלח בכוס מים – האם ייווצר גביש? ואם תכין קופסת עץ חשוכה עם חריץ קטן – האם תצליח לצלם בתוכה את העץ? כל כך הרבה דברים לגלות!

כשהשמיים השתנו לסגולים תולי בדיוק פיזרה

מסביבה את כל תכולת הילקוט: זכוכית מגדלת, כמה עפרונות שבורים, אבנים בכל מיני צורות, אולר, חתיכת מראה שבורה, כמה צנצנות זכוכית וחבילת עוגיות שוקולד צ'יפס. את העוגיות היא תכננה לאכול, לא לערוך בהן ניסויים... תולי שמה לב מייד שמהו השתנה. האדמה רעדה והצנצנות נקשו זו בזו, חיפושית שהתנהלה בעצלתיים על הברך שלה פתאום מיהרה והתחבאה מאחורי עלה, על חתיכת המראה השבורה ראתה תולי פיסת שמיים תכולה הולכת ומשתנה למן סגול מוזר, שנראה כמו צבע סוודר של דודה בעלת טעם ממש רע... "מרתק, פשוט מרתק!", אמרה תולי והתבוננה מרותקת אל השמיים. היא השאירה את אוצרותיה פזורים על האדמה ובזריזות טיפסה על עץ גבוה שעמד קרוב כדי להיטיב לראות מראש הצמרת את השמיים.

"לא ייאמן!", אמרה תולי והתבוננה דרך משקפת בשמיים המשתנים (תולי מסתובבת תמיד עם משקפת בתיק, לעולם אין לדעת מתי תצטרך משקפת!). "פשוט מדהים!", הוסיפה למלמל לעצמה כשנשמע קול הרעש העמום. כשהתחילו ליפול מהשמיים חתולים וצמר גפן וכל מיני גרביים משונים היא הייתה כל כך המומה עד שכמעט לא הצליחה לדבר ורק

אמרה: "וואו! וואו! זה פשוט חתיכת וואו!!!". חתול ורוד שנפל מן השמיים נחת בדיוק ליד תולי. "הו, שלום לך", אמרה תולי ולחצה את כפתו. "אתה רוצה אולי עוגייה?", אמרה והציעה לו עוגיית שוקולד צ'יפס. החתול נהם בכעס והסתלק במהירות.

"מה. קורה. כאן", אמרה תולי תוך שהיא נעמדת על הענף הכי גבוה, כל גופה מבצבץ מעבר לצמרת, המשקפת בעיניה והיא ממשיכה ללעוס את העוגיות שהיא כה אוהבת. "זה פשוט... פשוט... פשוט דבר שצריך לבדוק!".

ואז היא ראתה את זה. מבין העננים הופיע משהו מעופף. ציפור? מטוס? לא... מן כלי רכב משונה, גוף מתכת בוהק עם כנפיים מתכתיות, רגליים שעירות ומשהו שנראה כמו זרבובית של קומקום. פשוט וואו.

כלי הרכב התקדם במהירות מטורפת אל העיירה ששום דבר מעניין לא קורה בה אף פעם, עד שהתרסק בקול חבטה גדול על גבעה סמוכה. בזמן שכל הילדים והמבוגרים היו בכתיים ואכלו המבורגר וצ'יפס, החליקה תולי בזריזות מהעץ, חטפה את הילקוט, זכוכית המגדלת וחבילת העוגיות ורצה במהירות אל עבר מקום הנחיתה של כלי הרכב המוזר שעשן סגול עלה ממנו והסתלסל מעלה.

פינת הנוער

הדס כריסי

במיוחד, זה בגלל סדנת ה"טאי די" שהייתה להם לכבוד ראש חודש אייר.

נוסף על כך, הם קישטו את בית הכנסת!! אין עליהם!! נוסף תודה לשכבה ט בנות המקסימות, על הירתמותן הכיפית לעזרה בריקודים! לבנות ח התותחיות! להרכב הנוער המושלם! וליהודה בראון ורננה אהרונוף על הדגלנות! קצת רכילות...

אנחנו מתכננים להקים ביישוב מרכז מוזיקה לנוער! הציפייה משתלמת, הולך להיות שווה! תאריך לטיול נוער בקיץ, אנא שריינו, י"ב-י"ד באב (13-15 באוגוסט), ימים שלישי עד חמישי! כאן להכול, כמובן. הדס

אז מה היה לנו?

ועדת חודש ניסן היקרה שחשבה רבות מה יהיה לנו טוב. פתחנו את החודש בשיחה עם יאיר שפיץ לכבוד ראש חודש! היה מעצים ומעניין!

ניקיון יסודי של המועדון ונסיעה שווה במיוחד לגן סאקר + על האש שווה מאוד!! תודה למארגנים! וממש שנייה לפני שפסח נכנס מכרנו לכם נקניקיה בלחמנייה למימון קייטנת איל"ן, שמינית כבוד! ביום העצמאות במקום לברוח לירושלים נשארו לקריוקי וחומוס במועדון, מקווים שנהניתם.

ערב TED עם ועדת חינוך, בתקווה לשמוע יותר ולהתחבר! רמה וצחי תודה.

ערכנו בחירות לשכבה ח המקסימה והוקמה ועדת השכבה! אם תראו אותם מסתובבים ביישוב עם חולצות צבעוניות

אסרו חג שבועות, 10.6, יום שני 16:15 כולם בחדר האוכל!

מגיע אלינו תאטרון "אגדה" עם הצגת ילדים קסומה וחינוכית
עפ"י ספרה של הסופרת מרגלית אשור

"המשאלה של צבי"

ההצגה מתאימה לגילאי גן עד ג'
ההשתתפות חינוכית והינה במימון תוכנית פמי פרמיום
של הספרייה האזורית.

תקציר ההצגה:

חלום חיו של צבי הצב שיהיו לו זוג אוזניים. חברתו הארנבת מציעה
לו ללכת למלך החיות החכם ששולח את צבי אל הקוסמת הגדולה
של היער, וכך מתחילה לה הרפתקה... בדרכים צבי פוגש דמויות
שונות אבל מה הסוד הגדול המחכה לו בסוף המסע?..

נזכיר לכולם שכולנו רוצים להנות מאירועי התרבות המגיעים
לראש צורים ועל כן-
אין הגעה ללא ליווי הורה. אחריות ההורה לא להפריע להצגה
ושילדו אינו מופיע. או כמו שאומרים אין משיחין בשעת ההצגה.

מחכים לראותכם!
ועדת הגיל הרך

ספרייה אזורית גוש עציון

משרד
התכונות
והספורט

הלל אלגרבל

היה כיף מאוד!! כל הכבוד לצוות ההדרכה התותח על הרמת הערב, ולחניכים המתוקים שעשו אווירה טובה.

• ומייד אחרי ל"ג בעומר...
ללא הפסקה, ולמרות החום (!!), יצאנו לשבת אירוח בירוחם!
שבת מיוחדת מאוד מאוד. הכרנו אנשים חדשים, מקום חדש, סניף אחר.
בטוחים שכולם נהנו וחזרו הביתה מרוצים.
כל הכבוד על ההשתתפות, הזרימה והאווירה הטובה.
אז הינה חודש סיוון כבר הגיע... ממש עוד מעט החופש הגדול!
מאחלים לעצמנו שנמשיך לפעול ולעשות, ובאווירת חודש סיוון שבו ניתנה התורה, כך נמשיך לפעול בדרך תורה ועבודה.
ה' עימכם.
הלל הקומונרית.

חניכים מתוקים!

אז מה היה לנו בחודשיים האחרונים?

• יצאנו למסע פסח מטורף!!
ולמרות כל הבאסה על שהמסע התקצר ליום אחד, יצאנו מלאים באנרגיות לטיול שבו טיילנו רק הסניף שלנו.
חזרנו גמורים מעייפות ולא ויתרנו!! הגענו לחדר האוכל ושיחקנו משחקים, כל הסניף ביחד, ישנו ביחד והיה פשוט כיף!!
כל הכבוד לכם על הזרימה, הפשטות, והראייה החיובית!!
• צוות נחשון התותחים שלנו ערכו ביום השואה "זיכרון במועדון" לכל הנוער. כל הכבוד על ההשקעה והארגון. היה מרגש מאוד.
• יצאנו לפרויקט "נר לנופל" בהובלת צוות נחשון. נסענו להר המנוחות להניח נר ודגל על קבריהם של חללי מערכות ישראל ונפגעי פעולות האיבה.
כל הכבוד לנוער שיצא וחיפש את הקברים ולא ויתר.
• חגגנו את ל"ג בעומר במדורה אחת גדולה!! שרנו, רקדנו וצחקנו עד אור הבוקר.

הטיול היישובי ביום העצמאות
בהדרכת שמעון וייס

